



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 19839/2024
04.06.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиље АА из ... , чији је пуномоћник Снежана Живановић, адвокат из ... , против туженог ББ из ... , чији је пуномоћник Јован Спасић, адвокат из ... , ради деобе брачне тековине, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2421/23 од 24.04.2024. године, у седници одржаној дана 04.06.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2421/23 од 24.04.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 753/22 од 03.11.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено да је тужиља на основу стицања у брачној заједници сувласник са уделом од $\frac{1}{2}$ идеалног дела троипособног стана бр. ... , у згради бр. ... , улаз ... , на трећем спрату, постојеће на кп.бр. ... Ул. ... , уписане у лн бр. ... КО ..., што је тужени дужан признати и трпети да тужиља на основу ове пресуде упише право својине у са уделом од $\frac{1}{2}$ идеалног дела наведене непокретности у надлежни катастар непокретности и друге јавне књиге без његове даље сагласности; ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати 468.070,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности па до коначне исплате; одбијен је захтев тужиље за ослобађање од плаћања трошкова поступка у висини судске таксе.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2421/23 од 24.04.2024. године ставом првим одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 753/22 од 03.11.2022. године у ставу првом изреке; ставом другим

изреке преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке наведене пресуде тако што је обавезан тужени да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати 423.070,00 динара са законском затезном каматом од извршности па до коначне исплате; ставом трећим изреке одбијени су као неосновани захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужиља је поднела одговор на ревизију.

Одлучујући о изјављеној ревизији смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20) Врховни суд је оценио да ревизија туженог није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити. Другостепени суд није пропустио да примени нити је неправилно применио одредбе процесног закона, што је било или могло бити од утицаја на законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су биле у браку од 02.02.1985. године до 12.06.1992. године када је разведен правноснажном пресудом Четвртог општинског суда у Београду П 4268/92 од 12.06.1992. године. Из брака имају двоје деце сина ВВ и кћер ГГ . Фактичка заједница живота између парничних странака настављена је и након развода брака све до 16.05.2002. године. Током трајања брака 06.01.1992. године тужени је као купац са ДД као продавцем закључио уговор о купопродаји спорног стана који у време купопродаје није био усељив. Парничне странке су закључиле споразум о подели непокретне имовине дана 16.05.2002. године којим су уговориле да ће ББ након гашења свих парница а најкасније до 01.07.2002. године поклонити стан и гаражу који се налази у Улици ... заједничкој кћерки ГГ и да ће учинити све да ту имовину уновчи на најбољи могући начин. Дана 31.03.2003. године закључили су споразум који се односи на примопредају заједничке стечене часовничарске радње „... сервис“ која се налази у Улици ... која је била до 01.04.2003. године регистрована на име АА, а након тога би ББ пријавио радњу на своје име и изместио је на другу адресу - у Улицу Како се ради о заједнички стеченој имовини уговорним странама припала је по ½ идеална дела инвентара по раније постигнутом споразуму, и договорено да је ББ као отац дужан да сваког 23. у месецу исплаћује малолетној ГГ и малолетном ВВ износ од по 500 евра (укупно 1.000 евра), да новчано регулише трошкове струје, комуналија и набавке огрева за грејање куће у којој деца станују заједно са мајком, да новчано учествује у даљем школовању деце, евентуалном лечењу, трошковима летовања и зимовања, екскурзија, отклањања евентуалних кварова и поправку у кући, докле год у њој станују и његова деца, те да у даљој будућности уговорне стране сачине нови споразум о подели имовине, а на основу тог споразума у погледу спорног стана који је сада у власништву ББ, када се за то стекну услови, тј. кад се стан ослободи од станара, да исти преда АА на име њихове кћерке ГГ (због пореза на промет) као поклон чиме ће коначно бити задовољен договор о подели заједничке имовине подједнаке вредности, квадратуре и инвентара часовничарске

радње, након чега су се родитељи тада малолетне деце обавезали да свако од своје имовине подједнако учествује у издржавању, подизању и школовању деце, њиховом стандарду и здрављу у износу који ће накнадно бити договорен у складу са финансијском ситуацијом која буде постојећа у том моменту. У том споразуму су апострофирани добри и пријатељски односи уговорних, овде парничних странака, при чему је наведено да уколико ББ не буде испуњавао своје обавезе преузете тим споразумом овлашћује АА да своја права у односу на део имовине која јој по закону припада оствари судским путем. ББ је у периоду од 2003. до 2011. године редовно исплаћивао на име издржавања тада малолетне деце договорене износе из споразума од 31.03.2003. године на руке кћерки ГГ, АА и ВВ – сину о чему су сачињаване признанице са назнаком „за живот“ које су потписиване од стране АА, ГГ или ВВ. У предметном спорном стану живео је сада пок. ДД као заштићени станар, а који стан је након његове смрти наставила да користи његова супруга ЂЂ, која и даље живи у предметном стану. Тужила саслушана као странка у поступку тврдила је да је спорни стан као неусељив, купљен заједничким средствима у току трајања брачне заједнице и позајмицом од оца тужиле, које су му парничне странке касније вратиле, а да целокупан износ који је тужени исплатио у периоду од маја 2002. године до марта 2011. године „паре за живот“ се односи на трошкове на име алиментације за децу те да никада није постојао споразум између парничних странака да тужени тужиле исплати њену половину спорног стана. Саслушан као странка у поступку тужилац је тврдио да је спорни стан стечен од позајмице коју је добио од РТС где је био запослен, који износ је исплатио продавцу у другој половини јануара 1992. године а да је позајмицу вратио након годину дана РТС од свог личног дохотка у време високе инфлације, па је тај износ (50.000 ДЕМ у динарској противвредности) био обезвређен. Тврдио је и да је брачну заједницу први пут напустио јануара 1991. године а да се у исту вратио тек 1993. године.

На основу утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је предметни стан купљен док су брак и заједница живота странака још увек постојали, да су супружници, овде парничне странке, имале уједначене приходе те да је тужила доприносила и кроз бригу о деци, бригу о хигијени и вођењу домаћинства, па је сходно законској претпоставци да су удели брачних другова у стицању заједничке имовине једнаки, усвојили тужбени захтев као основан.

По оцени Врховног суда нижестепени судови су на утврђено чињенично стање правилно применили материјално право усвајајући тужбени захтев као основан.

Неосновано се ревизијом туженог оспорава правилост примене материјалног права, одредбе члана 168. став 2. и члана 171. став 1. Породичног закона.

Одредбом члана 168. Породичног закона прописано је да имовина коју је супружник стекао пре склапања брака представља његову посебну имовину (став 1.). Имовина коју је супружник стекао у току трајања брака деобом заједничке имовине односно наслеђем, поклоном или другим правним послом којим се прибављају искључиво права представља његову посебну имовину. Појам заједничке имовине прописан је одредбом члана 171. Породичног закона – имовина коју су супружници стекли радом у току трајања заједнице живота у браку представља њихову заједничку имовину (став 1.), а супружници могу брачним уговором другачије уредити своје имовинске односе (став 2.).

Одредбом члана 177. Породичног закона прописано је да деобом заједничке имовине у смислу овог закона сматра се утврђивање сувласничког односно суповерилачког удела сваког супружника у деоби заједничке имовине. Одредбом члана 180. Породичног закона прописано је да ако супружници не могу да се споразумеју о деоби заједничке имовине, деобу заједничке имовине врши суд (судска деоба) (став 1.); претпоставља се да су удели супружника у заједничкој имовини једнаки (став 2.), већи удео једног супружника у стицању заједничке имовине зависи од његових остварених прихода, вођења послова у домаћинству, старања од деци, старања о имовини те других околности од значаја за одржавање или увећање вредности заједничке имовине (став 3.); већи удео у стицању заједничке имовине утврђује се у истој сразмери за сва права и обавезе у тренутку престанка заједнице живота у браку (став 4.); већи удео једног супружника у стицању појединог права из заједничке имовине може се утврдити само ако је то право економски самостално у односу на остала права из заједничке имовине а супружник је у стицању тог права учествовао и приходима од своје посебне имовине (став 5.).

Све наведене критеријуме нижестепени судови су конкретизовали и применили на спорни однос странака, узимајући у обзир све врсте доприноса странака стицању заједничке имовине. Тужени ни у поновном поступку, након доношења решења од стране Врховног касационог суда Рев 3750/2021 од 03.02.2022. године (којим су укинута нижестепенa пресуде) суду није доставио доказе о престанку заједнице живота у браку са тужилом у време куповине спорног стана, нити је доставио доказе да је спорни стан купио искључиво својим средствима, односно да спорни стан представља његову посебну имовину у смислу члана 168. став 2. Породичног закона, због чега су судови правилно одлучили применом члана 231. став 1. ЗПП, применом правила о терету доказивања јер тужилац није оборио законску претпоставку да су уделу супружника у заједничкој имовини једнаки (члан 180. став 2. Породичног закона).

Из наведених разлога, неосновани су ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права од стране нижестепених суда.

На правилност и законитост побијане пресуде нису од утицаја ни остали ревизијски наводи којима се напада утврђено чињенично стање, јер исти не представљају дозвољен ревизијски разлог у смислу члана 407. став 2. ЗПП.

Из наведених разлога, ревизија туженог одбијена је као неоснована па је одлучено као у изреци пресуде на основу одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**